

Padova, bogato zgodovinsko mesto

Po deževnih dneh se je v sredo zjutraj vendarle pokazalo sonce. Muhasto vreme nas je torej končno uslišalo in nam med načrtovanim izletom v Padovo privoščilo lepo vreme. A ne za dolgo, kajti nebo se je začelo počasi ogrinjati z oblaki, ki so zopet napovedovali dež. Bo, kar bo, smo pomislili. Dežnike smo imeli s seboj, dobro voljo tudi; nekaj dežnih kapelj pa nam res ne bo pokvarilo ogleda.

Na pot smo se odpravili že ob sedmi uri zjutraj, zato smo se med vožnjo do Padove, ki traja skoraj tri ure, na pol poti ustavili na bencinski črpalki ob avtocesti. Spremljal nas je odličen vodič z Obale, g. Dragan Klarica, ki nas je vodil po tem najstarejšem mestu severne Italije, in nam razkrival bisere njegove arhitekture, umetnosti, zgodovine.

Uvodoma je povedal, da obe mesti, Padovo in Piran, povezuje najvidnejši italijanski violinist 18. stoletja, glasbenik Giuseppe Tartini, rojen v Piranu kot četrti otrok premožnega nadzornika solin, ki se je tja priselil iz Florence. Najprej je Giuseppe obiskoval koprski kolegij, v katerem so se šolali premožnejši meščanski otroci, med njimi tudi tisti revnejši in bolj nadarjeni, ki jim je štipendija omogočila šolanje. V Piranu je živel do svojega šestnajstega leta, nato pa se je odpravil na študij prava v Padovo. Po očetovi smrti se je posvetil glasbi. Veliko je potoval, pokopan pa je v srednji ladji padovanske cerkve sv. Katarine. Violino je začel igrati v samostanu sv. Franja v Assisiju in se pozneje tako izpopolnil, da je že 1721 (še ne tridesetleten) postal koncertni mojster kapele cerkve sv. Antona v Padovi. Pozneje se je posvetil poučevanju in odprl slavno šolo za violino. Vanjo so prihajali študentje iz cele Evrope, glasbenega mojstra pa so upravičeno imenovali *Il maestro delle nazioni*.

Iz avtobusa smo stopili v bližini posebne atrakcije, velikega elipsastega trga Prato della Valle, ki je po svoji površini drugi največji trg v Evropi - po velikosti ga prekaša le Rdeči trg v Moskvi. Obkrožen je z vodnimi jarki, prepreda jih kar nekaj elegantnih mostičkov, na njegovi površini pa si lahko ogledamo kar oseminsedemdeset kipov na podstavkih, posvečenih najznamenitejšim meščanom.

Donatellov kip viteza Gattamelate v naravni velikosti, obrnjen proti katedrali sv. Antona Padovanskega, je bil zaradi restavriranja prekrit, zato smo lahko samo občudovali njegovo monumentalnost.

Ena od glavnih znamenitosti je bazilika sv. Antona Padovanskega, katoliška cerkev, ki je glavno romarsko mesto katolikov iz vsega sveta. Njena notranjost je bogata s poslikavami, kipi, stranskimi oltarji, najbolj pa obiskovalce privlači grobnica sv. Antona Padovanskega, mimo katere stopa v nepretrgani vrsti množica ljudi. Na panoju pred njo je obešenih ogromno slik in različnih prošenj posameznikov, mimoidoči na kamnito krsto polagajo dlani in svetniku v mislih namenjajo svoje prošnje.

V bližini stoji baročna cerkev Eremitani s slikarskimi deli Tiziana, Giotta, Tintoretta Veroneseja ... Celotno mesto je pravzaprav muzej, ki obiskovalcu nudi umetniško in arhitekturno bogastvo preteklosti.

Zanimivo je tudi, da je mesto prepredeno s številnimi arkadami ob hišah, ki pešce ščitijo pred vročino ali dežjem. Ogledali smo si tudi srednjeveško mestno hišo Palazzo della Ragione z največjo streho v Evropi, ki je ne podpira noben steber. Zidovi v notranjosti so poslikani z alegorijskimi freskami iz 15. stoletja; v njenem pritličju se nahaja ogromna tržnica, tri nadstropja te stavbe pa krasijo arkade.

Šli smo mimo kavarne Pedrocchi, baje je največja kavarna na svetu in je središče družabnega življenja. Imenovali so jo tudi kavarna brez vrat, ker je bila do 1916. leta odprta tudi ponoči.

Ta dan smo imeli prav posebno srečo, videli smo tudi razstavo vodilnega francoskega impresionista Clauda Moneta z več kot petdesetimi slikami; med njimi so bile na ogled tudi njegove znamenite vodne lilije.

Na koncu nas je čakal najlepši primerek gotske arhitekture, kapela Scrovegni (imenujejo jo tudi kapela Arena, ker je bila sezidana na mestu nekdanje rimske arene). Majhna zgradba skriva v svoji notranjosti ciklus fresk vodilnega italijanskega slikarja Giotto v štirinajstem stoletju, ki prikazuje svetopisemske prizore iz Marijinega in Jezusovega življenja.

In čisto na koncu. Še odhod do avtobusa in pogled na mesto, ki smo ga zapuščali z bogatimi vtisi.

N. L. Ujčič, mentor KK